

Xurxo Albela Silva, produtor de leite e membro da Dirección Nacional do SLG

Xurxo Albela ten unha explotación láctea en Merín (Vedra), con 55 hectáreas e 66 reses censadas; ademais, complementa o seu traballo de labrego cunha hectárea de viñado e horta para autoconsumo. Comezou o seu periplo no Sindicato Labrego nunha das últimas tractoradas. Daquela, sufriu a represión do aznarismo, a mans do seu esbirro Diz Guedes, cunha multa de 200.000 pesetas. Triste costume este do Goberno de Madrid para co sector lácteo galego: hoxe, Xurxo ten que facerlle fronte a outro tanto por mor da supertaxa, pero desta vez en euros e con talante.

“Aprazar a supertaxa non serve: se este ano estamos mal para pagar, o que vén igual”

■ Como caeu a supertaxa por esta zona?

Eu paseime uns 20.000 litros, e metéronme 1.200 euros de multa, que xa me empezaron a cobrar: retivéronme máis de douscentos euros de agosto, e mandáronme unha notificación de me que ían sacar os cartos en catro prazos.

■ E hai máis afectados por aquí?

As pequenas explotacións familiares están todas afectadas. Por exemplo, coñezo unha na que ao titular só lle queda un ano para xubilarse, con 60.000 litros de cota, e metéronlle unha multa de 6.000 euros, un importe ao que non dá pagado nin cos beneficios que lle deron as vacas no último ano.

A supertaxa non debería existir e, de facelo, non deberían asumila de cheo as explotacións. Por unha banda, a industria prima a cantidade: a min páganme unha peseta máis se produzo 25.000 litros que se produzo 20.000; pero, pola outra, non tes cota suficiente e, despois, pasa o que pasa. Uns anos libras e outros tócache.

■ É estraño que uns anos haxa sobrepasamento e ou-

tros non...

A min non me estraña. O leite véndese fóra de cota. Mentres a cousa funciona, ben; cábase e non pasa nada. Este ano, como se cortou a billa para ese leite B, apareceu toda a sobreprodución e, con ela, a supertaxa. Outros anos, como facían a vista gorda co leite fóra de cota, non había supertaxa.

■ Cre que é suficiente con que apracen a multa?

Se este ano estamos mal para pagar no sector, para o ano que vén o meirande das explotacións imos estar igual, sen cartos.

No meu caso, non se me deu opción de aprazar a multa. Así que non sei se o que di o Ministerio é de cara ao público ou é verdade. Na miña zona, o aprazamento da supertaxa non se está cumprindo.

■ Como pensa que pode repercutir esta supertaxa nun sector afogado polo aumento dos custes de produción e os prezos baixos?

A supertaxa creo que se vai levar por diante a moitas explotacións. Coñezo unha da bisbarra de Padrón con 36.000 euros de multa que, ademais, fixo fronte a uns

Xurxo cre que a ordenación do territorio é unha materia pendente. Das 55 hectáreas que traballa, 40 son arrendadas.

investimentos en instalación e cotas de 360.000 euros nos últimos anos; esa explotación non ten remedio. Comentábame o dono que

"aínda que a venda, non me dá para pagar todo o que debo". Deberían articularse medidas para solucionar este tipo de casos.

“Non podemos seguir vendendo o leite sen saber canto pagarán a fin de mes”

■ Agora que temos cambio de goberno, cales pensa que deberían ser as principais demandas ás que debería dar resposta a Administración galega para o sector lácteo?

Onde máis fincapé faría sería na ordenación do territorio. Nós estamos moi preto de Compostela, e aquí as concentracións parcelarias son recentes. Agora están co desenvolvemento do Plan Xeral de Urbanismo, e todo o mundo quere converter as terras en parcelas para chalés.

Aí o Goberno debería regular e non permitir que se especule co terreo. Para nós cada vez é máis difícil, pois cada vez son máis escasas as terras de labradío e, á hora de arrendar, ninguén quere asinar contratos, senón que deixan as terras de palabra, polo

que non sabes por canto tempo poderás dispor delas. Os gobernos anteriores non fixeron nada neste senso, máis ben todo o contrario, pois subvencionaron a forestación de terras agrarias. Antes era ao revés, pois lembro que a meu pai tenlle pagado por rozar o monte para convertelo en pradería.

Outro tema importante no que se debería implicar o Goberno sería o dos prezos. Non pode ser que vaia vender o leite cada mes sen saber a canto me van pagar o litro. Deberíanse xuntar o sector produtor e sindicatos co Goberno e as industrias, para marcar uns prezos mínimos. Ata o de agora, as industrias fixeron cos prezos o que quixeron, e o Goberno déullelo todo por ben feito.

■ É optimista respecto do futuro do medio rural?

Eu, sinceramente, penso que non ten arranxo. A tendencia de que a xente nova emigre aos centros urbanos e abandone o medio rural e as explotacións non se dá trocado da noite para a mañá.

Na nosa cooperativa eramos, ata hai pouco, 280 socios. Agora somos cen, cunha media de idade superior aos 55 anos. Iso quere dicir que, á volta de cinco ou dez anos, temos o prognóstico de que só fiquen unhas trinta persoas asociadas. Eu creo que o 80% das explotacións de aquí non teñen quen lles faga o relevo xeracional, e estou falando de explotacións punteiras e viábeis, como o meirande das que lo graron saír para adiante.

“Penso que foi un grande erro poñer ao viño do Ulla como subzona de Rías Baixas”

■ Como viticultor, como ve o sector por esta zona?

Aquí todos os que reestruturaron, plantando cepas de Albariño ou Mencía, están a fracasar pois, con tanta produción, as adegas non lles mercan a uva. Xa non é problema de prezo, simplemente non che collen as uvas.

■ E os compromisos que se anunciaron na mesa do viño da Denominación de Orixe Rías Baixas?

Aquí non se están cumprindo. Hai un desorde total nesta zona, sen prezos nin demanda. Non é o meu caso, pois a produción que teño é de uva híbrida, que non podo comercializar para a Denominación, e quedan catro taberneiros que son quen as mercan.

Eu non penso xa en reestruturar; deixarei algunhas cepas para autoconsumo, e do resto da produción heime desfacer, pois agora non dá rendemento ningún.

■ Pensa que este é un problema propio desta subzona de Rías Baixas?

Creo que si. Penso que foi un grande erro poñer ao Ulla como subzona de Rías Baixas. Poderíamos ter o Viño do Ulla, que xa posuía certo recoñecemento e a súa propia área de influencia, cunha produción moi boa anos atrás.

Cunha denominación propia, isto podería ter tido outro arranque. A xente reestruturou, deixou ás vacas e plantou dúas ou tres hectáreas de Albariño, aproveitando que o 75% dos gastos eran subvencionados, e teñen agora as plantacións practicamente deixando de producir; xa digo, este ano non hai nin prezos, nin quen queira as uvas.